

ရှိုင်းဝေလင်း(ပုတီးကုန်း)

အင်းတော်ရှင်ရဲခေါင်နှင့်

ရတနာကျောက်စိစား

အင်းတော်ရှင်ရဲခေါင်နှင့် ရတနာကျောက်စီစား

ရဲခေါင်နှင့် မဟာသိဒ္ဓိလည်း အဏ္ဏဝါကဝေ ကြီးအား နှိမ်နင်းပြီးနောက် သိဒ္ဓိဝင် အပင်များကို သိဒ္ဓိမပြယ်စေရန် ခုတ်ဖြတ်ရသော သီရိရုက္ခဆေးတောင်တော်မှ ပျောက်ဆုံးသွားသော ရတနာ ကျောက်စီစားကို ရှာဖွေရန် ထွက်လာခဲ့တယ်။

မြေလျှောက်ဝိဇ္ဇာ အဘိုးအို၏ ပြောပြချက်အရ ထိုစားမှာ မြင့်မိုရ်တောင်ကိုပင် နှစ်ခြမ်းခွဲ နိုင်လောက်အောင် စွမ်းအားကြီးမားတယ်။

"မဟာသိဒ္ဓိ တို့ တွေ ခရီးထွက်လာတာ သုံးရက်တောင် ကြာခဲ့ပြီ ကျောက်စီစားရဲ့ သတင်းအစအန ဘာမှ လဲ မရသေးဘူး"

"ဟုတ်တယ် ဆရာ လမ်းမှာ တွေ့သမျှ မမြင်အပ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ဆီကလည်း သတင်းမရဘူး ကျုပ်တို့ ဘာဆက်လုပ်ကြမလဲ"

"မတွေ့ တွေ့အောင် ရှာရမှာ ပေါ့ကွာ ဒီစားသာ လောကကို ကောင်းကျိုးမပြုတဲ့ မသမာသူတွေ လက်ထဲ ရောက်သွားရင် ပြဿနာဟာ ဒီထက် ပိုကြီးလာနိုင်တယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ပါဆရာ ကျွန်တော်တို့ ကြိုးစားကြတာပေါ့"

ရဲခေါင်တို့ လည်း ရတနာ ကျောက်စီစားကို ရှာဖွေနေခဲ့သော်လည်း သတင်း အစအနပင် မရပေ။

ရဲခေါင် စိတ်ဓာတ်မကပေမဲ့ စိတ်ပူပန်နေမိတယ်။

ရဲခေါင်တို့ လည်း ခရီးဆက်ခဲ့ရာ ရွာတစ်ရွာကို ရောက်တော့ ရွာထိပ် ရှိ ဇရပ်တစ်ခုတွင် နားကာ နှစ်ယောက်သား အမောဖြေ နေတယ်။

"ဓားဖျို့ ဓား ... ရတနာဓား ရမယ်"

ရဲခေါင်လည်း ကြည့်လိုက်တော့ ရွာလမ်းအတိုင်း ရွာထဲမှ ထွက်လာ သော ထန်းလက်များကို ဓားအသွင် ထမ်းကာ လမ်းလျှောက်လာတဲ့ အ ရှား တစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရတယ်။

"မဟာသိဒ္ဓိ"

"ဗျာ ဆရာ"

"ဟိုးရှေ့က လာနေတဲ့ လူကို ကြည့်လိုက်စမ်း"

"ဘာ ထူးခြားလို့ လဲ ဆရာ"

"မင်းနှယ်ကွာ သေသေချာချာ ကြည့်ပါ တတိယမျက်လုံး ဖွင့်ကြည့် လိုက်"

ရဲခေါင် အားမလိုအားမရ ပြောလိုက်တဲ့ အခါမှ မဟာသိဒ္ဓိလည်း အာ ရုံယူကာ မျက်လုံး ပြန်ဖွင့်လိုက်တယ်။

"အလို ဆရာ ဒါ က ဘယ်လို ဖြစ်တာလဲ"

မဟာသိဒ္ဓိ ပါးစပ်မှ လွှတ်ခနဲ ထွက်သွားတယ်။

သာမန်မျက်စိဖြင့် ကြည့်တုန်းက လမ်းလျှောက် လာနေတော့ အရှား တစ်ယောက်။

ယခု ထိုအရှားမဟုတ်။ ယောဂီရောင် အပေါ်အောက် ဝတ်ဆင်ထားပြီး လည်ပင်းတွင် ပုတီးများကို ဆွဲလျက် နောက်ဘက်တွင်

ကိုယ်ရောင် ကိုယ်ဝါများ တောင်ပလျက် ရှိသော သက်လေးဆယ်အရွယ် လူတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရတယ်။

"ဆရာ ဒီလူက သာမန်တော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး ခုနက အော်လိုက်တာ ကြားမိလိုက်တယ် ရတနာဓား ဆိုလားပဲ"

"ဒါကြောင့်လည်း ငါ တတိယမျက်လုံး ဖွင့်ကြည့် လိုက်တာပေါ့"

"ဆရာ အာရုံစုစည်းတာလည်း မတွေ့ရပါလား"

"ဟား ဟား ဟား ဟား"

ရဲခေါင် ရယ်သံကြောင့် မဟာသိဒ္ဓိ ကြောင်ကြည့် နေတယ်။

"ငါ့ငယ်ထိပ်က အင်းတော်ကြီးကြောင့် တချို့ကိစ္စတွေကို အားစိုက်စရာ မလိုဘူး မဟာသိဒ္ဓိရဲ့ "

"ဒါနဲ့ ဆရာ တတိယမျက်လုံး ကျင့်စဉ်ကို ဘယ်တုန်းက ကျင့်လိုက်တာလဲ"

"မဟာသိဒ္ဓိ မင်းနှယ် အတွေးခေါင်ရန် ကောက္ခာ ငါ ပြောပြီးသွားပြီပဲ ငါ့ငယ်ထိပ်က အင်းတော်ကြောင့် ကျင့်စဉ် တော်တော် များများကို မွေးရာပါ အောင်မြင်ပြီးသားပဲ"

"ဟုတ်ကဲ့ပါဆရာ ကျုပ် နားလည်ပါပြီ"

"ဓားဖျို့ ဓား"

"မဟာသိဒ္ဓိရေ ဟိုလူတော့ ဇရပ်နား ရောက် လာပြီ"

"ဟေ့လူ ဟေ့လူ နေပါဦးဗျ"

ရဲခေါင် ပြောပြောဆိုဆိုနဲ့ ဇရပ်ပေါ်မှ ဆင်းသွားတယ်။

မဟာသိဒ္ဓိလည်း ရဲခေါင်နောက်မှ ထက်ကြပ်မကွာ လိုက်သွားလေ
တယ်။

"ဘာလဲ"

မဟာသိဒ္ဓိ ထိုလူကို မသိမသာ အကဲခတ် ကြည့်တော့ အဆင့်မြင့် ပု
ဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက် ဆိုတာ သိလိုက်တယ်။

စူးရှ တောက်ပနေတဲ့ မျက်လုံးများ နဲ့ အရူးပေမဲ့ သန့်ရှင်း ပြည့်တင်း
နေတဲ့ အသားအရေက သက်သေ ခံနေတယ်။

"ဓားဝယ် ချင်လို့ ပါဗျ"

"တယ် ရာရာစစ ဟောဒါက ဓားတွေ မဟုတ်ဘူး ဆိုတာ သင် မသိ
လော"

ရဲခေါင်နှင့် မဟာသိဒ္ဓိလည်း တစ်ယောက် မျက်နှာ တစ်ယောက် ကြ
ည့်လိုက်တယ်။

"ဟန်ဆောင် မနေပါနဲ့ မိတ်ဆွေ"

"ကျုပ်က ဘာကို ဟန်ဆောင် ရမှာ လဲ"

"သင်ဟာ အဆင့်မြင့် ပုဂ္ဂိုလ် တစ်ယောက် ဆိုတာ ကျုပ်တို့ သိတယ်
"

"ဒါ ဆိုရင်တော့ သင်တို့ လည်း သာမန် လူတွေ မဟုတ်ပဲကို"

"ဟုတ်ပါတယ်"

"အင်းတော်ရှင်ရဲခေါင် ဆိုတာ ဝိဇ္ဇာလောကမှာ နာမည်ကြီးပဲ ကျုပ်မ
သိပဲ နေပါ့မလား ဒါပေမဲ့ အသင်တို့ ရဲ့ အမြင်စွမ်းအား ဘယ်လောက်
ကောင်းသလဲ ဆိုတာ ကျုပ် စမ်းကြည့်တာပါ"

"ဒါတွေ ထားလိုက်ပါလေ ခုနက ခင်ဗျားပြောတဲ့ ရတနာ ဓားဆိုတာ

"

ရဲခေါင် စကား မဆုံးခင်မှာ ပင် အရူးယောင် ဆောင်ထားသော လူကြီးသည် လက်ကာပြ လိုက်တယ်။

"အင်း သီရိရက္ခ ဆေးတောင်တော်က ပျောက်ဆုံးသွားတဲ့ ရတနာ ကျောက်စီဓားကို ပြောတာ ထင်တယ်"

"ဟုတ်တယ် ကျုပ်တို့ ရှာနေတာ အဲဒီဓားပဲ သတင်းအစအန တောင် မရလို့ ဗျ"

"အဲဒီဓားဟာ လောလောဆယ် မှာ တော့ ကျုပ်ဆီမှာ ရှိပါတယ်"

"ဘယ်လို ဒါဆို အဲဒီဓားကို ခင်ဗျားက..."

"အထင်မစောပါနဲ့ ဦး အင်းတော်ရှင် ကျုပ်က ဒီဓားကို ခိုးသွားတဲ့ သူ ဆီက ပြန်ရအောင် ယူထားရတာပါ"

"ဘယ်လို ပုဂ္ဂိုလ်ဆီက ပြန်လုရတာလဲ"

"မှော်တုတ်ရှင် ဆီကပါ"

"မှော်တုတ်ရှင် ဟုတ်လား"

"ဟုတ်ပါတယ် သူက အရမ်း အစွမ်းထက်လွန်းတယ် ကျုပ်တောင် မ နည်း တိုက်ခိုက်ခဲ့ရတာ"

"ဘယ်လိုတွေများ အစွမ်းထက်တာလဲ"

"သူ့ရဲ့ မှော် တုတ်တစ်ချက် ဝှေ့လိုက်ရင် အနီးနား တစ်ယူဇနာ ပတ် ဝန်းကျင်မှာ ရှိတဲ့ အရာအားလုံးဟာ အပိုင်းပိုင်း ပြတ်သွားသည် အထိ စွမ်းအားကြီးတယ်"

"အင်း ဒါ ဆိုရင်တော့ သူ့အဆင့်ကလည်း မသေးပဲကို"

"ဟုတ်ပါတယ် ကျုပ်တောင် ရတနာဓားကို ရခဲ့ပေမဲ့ ရတနာဓားရဲ့ စွမ်းအား အသက်ဖြစ်တဲ့ ဓာတ်လုံးကိုတော့ မရခဲ့ဘူး သူ ရတနာ ဓာတ်လုံးကို တုတ်ထဲကို ထည့်သွင်း နေချိန်မှာ ကျုပ် ထွက်ပြေးခဲ့တာပါ"

"ဘယ်လို ရတနာဓာတ်လုံး ဟုတ်လား"

"ဟုတ်တယ် အင်းတော်ရှင် ရတနာကျောက်စီ ဓားရဲ့ အစွမ်းဟာ ရတနာ ဓာတ်လုံးပေါ် မူတည်တယ် ဓာတ်လုံးသာ မရှိရင် ဒီဓားဟာ သာမန်ဓားပါပဲ"

"ဒါ ဆိုရင်တော့ ဓာတ်လုံးကိုပဲ ရအောင် ပြန်ယူရတော့မှာ ပေါ့"

"ဒီလိုလည်း မဟုတ်သေးဘူး အင်းတော်ရှင်၊ ရတနာ ဓာတ်လုံးကို မှော်တုတ်ရှင်ဟာ သူ့တုတ်မှာ ထည့်သွင်း ထားတယ် ဓာတ်လုံး အစွမ်းနဲ့ မူလမှော်တုတ် စွမ်းအား ပေါင်းထားတာ ဖြစ်တဲ့ အတွက် ဘယ်လိုမှ မယှဉ်နိုင်ဘူး အင်းတော်ရှင်"

"နည်းလမ်းများ မရှိတော့ဘူးလား ဗျာ"

"နည်းလမ်းတော့ ရှိပါတယ် ဒါကြောင့်လည်း အင်းတော်ရှင်ကို စောင့်ဆိုင်း နေရတာပါ"

"ဘယ်လို နည်းလမ်းမျိုးလဲ"

"မှော်တုတ်ရှင်ကို ရတနာ ကျောက်စီဓားနဲ့ ပြန်နှိမ်နင်းရမယ်"

"ခင်ဗျား ခုနက ပြောတာက ရတနာ ဓာတ်လုံး မရှိရင် ရတနာ ကျောက်စီဓားဟာ သာမန်ဓားပဲဆို"

"ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါတယ် ဒါပေမဲ့ ရတနာဓာတ်လုံးရဲ့ နေရာမှာ စွ

မ်းအား တစ်ခုကို အစားထိုးနိုင်မယ် ဆိုရင်တော့ မှော်တုတ်ရှင်ကို ဆုံးမနိုင်မှာ ပါ"

"ဘယ်လို အစွမ်းမျိုးလဲ ဗျ"

တစ်ချိန်လုံး စကားမပြောပဲ ငြိမ်နားထောင် နေသည့် မဟာသိဒ္ဓိ ဝင်ပြောလိုက်တယ်။

"အင်းတော်ရှင် ရဲခေါင်ရဲ့ အင်းတော်ကြီး အစွမ်းကို ဓားထဲကို ထည့်သွင်းပြီး တိုက်ခိုက်မယ်ဆိုရင် မှော်တုတ်ရှင် ကိုနိုင်မှာ ပါ"

"ကောင်းပြီလေ ဒါဆိုလည်း ဓာတ်လုံးကို သွားယူကြစို့"

"မလောပါနဲ့ အင်းတော်ရှင် လောလောတယ် ရတနာ ကျောက်စီဓားကို သွားယူကြစို့"

"ကောင်းပြီ သွားကြစို့"

ဟု ဆိုကာ ရဲခေါင်၊ မဟာသိဒ္ဓိနှင့် အရူးကြီး တို့ သုံးယောက် ဧရပ်ပေါ်မှ ဆင်းသွားခဲ့တယ်။

သူတို့ သုံးယောက် ခြေလှမ်းများမှာ ရတနာ ကျောက်စီဓား ရှိရာ ရွာဦးစေတီသို့ ဦးတည် နေခဲ့တယ်။

စေတီရင်ပြင်တော် ပေါ်သို့ ရောက်တဲ့ အခါ အရူးကြီးမှာ ရဲခေါင်တို့ တတိယမျက်လုံး ဖွင့်ကြည့်မှ မြင်ရသော ယောဂီယောင် ဝတ်စုံနှင့် လူကြီးအဖြစ် ပြောင်းလဲသွားခဲ့တယ်။

"ဟေ့လူ ခင်ဗျား နာမည်လေး သိလို့ ရမလား"

"အင်း နာမည်ဆိုတာ ပညတ်ချက်တွေပါပဲ အင်းတော်ရှင် သိချင်ရင်တော့ ပြောပြပါ့မယ် ကျုပ်နာမည် ဦးမောင်ဟန်ပဲ တချို့ကတော့ ဆရာ

ဟန်လို့ ခေါ်ကြတယ်"

"ဟင် ဦးမောင်ဟန် ဟုတ်လား"

ရဲခေါင် ပါးစပ်မှ လွှတ်ခနဲ ထွက်သွားတယ်။

"ဟုတ်ပါတယ် အင်းတော်ရှင်၊ အင်းတော်ရှင် မွေးဖွားချိန်မှာ ကျုပ်
ရွာမှာ မရှိခဲ့ပါဘူး"

"ဒါဆို ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို မွေးဖွားပေးခဲ့တဲ့ ဝမ်းဆွဲလက်သည် ဒေါ်
ဘုမရဲ့ အဖေ ဦးမောင်ဟန်ပေါ့"

"ဟုတ်ပါတယ် အင်းတော်ရှင် ရွာထိပ်မှာ တရားထိုင်နေရင်း
ပျောက်ခြင်းမလှ ပျောက်သွားခဲ့တဲ့ အထက်လမ်းဆရာ ဦးမောင်ဟန်ပါပဲ
"

(ထိုအကြောင်းကို ' အင်းတော်ရှင်ရဲခေါင်နှင့် စည်တော်ချောင်းစော
င့် မိစ္ဆာတွင် ဖတ်ရှုပါရန်)